

Щука (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Значить, так: щука - це щука-риба роду жіночого, щупак - це щука-риба роду чоловічого, щученята, щупаченята, щупачки, щупелята - це таке собі - дріб'язок.

...Суперечка буяла страшна, аж трохи не до бійки: хто більшу впіймав щуку. Гордій Іванович, знаменитий спінінгіст, розповідав, що десь біля Бужина він витяг на спінінг щуку вагою 21 кілограм 310 грамів. Дід Круча слухав Гордія Івановича, а потім сказав, що то просто щупеля, і сказав, що колись впіймав щуку, що її сам Іван Сірко бачив. Три пуди з фунтом. І дід почав розповідати.

Колись він з друзями сидів на березі Підстепного лиману, під розлогою вербою. Довкола - безкрайній херсонський степ. З-під верби і далі поза вербою б'є джерельна вода. У протоці риба грає: окуні та щуки. Протока ця за розчахнутою вербою повертає вліво і поміж вербами берегами йде ліворуч у Фролів лиман, а праворуч - у Казначейський. Лимани сполучаються з річкою Конкою, що від Дніпра тече поруч річки Кринки під селом Кринками аж туди до села Козачих Лагерів, а там уже знову з'єднується з Дніпром... За селом за Кринками з Конки праворуч витікає невеличка, густо-прегусто вербами закучерявлена річечка Басанка, яка шанобливо пригортається до могутнього Дніпра, а з Басанки невеличкий ерик іде у Дідів лиман, а круг Дідового лиману порозлягалися лимани Мала Злодіївка, Велика Злодіївка, Круглик, Шия...

...Посеред Дідового лиману був колись невеличкий острівець. А на тому островці росло три кущі калини. Давно це було, ще до цариці Катерини. Жив у ті часи десь аж під Херсоном дід Ступа з бабою Килиною, дітей не мали. Баба Килина була така люта та клята, що впіймала колись у себе в обійсті татарина і повернула йому голову очима назад. Дід налякався і втік. Він викопав між трьома калиновими кущами землянку та й оселився на тому островку. Але баба його знайшла. Дід схопився тікати, але потону в ковбані. З того часу й прозивають лиман Дідовим лиманом. А баба у відьми пошилася. Навіть потім до Києва на Лису гору подалася.

Це так про Дідів лиман дід Кирюха розповідає. А дід Круча каже, що не вірить, що баба діда втопила. "А де ж, діду, Сіркова Іванова щука, на три пуди з фунтом?" — запитав у діда Кручі Гордій Іванович. Дід Круча подивився на небо, позіхнув, перехрестивши рота і сказав, що пізно, тому завтра про щуку розкаже.

* * *

...Дід Круча набив люльку і почав розповідати. Ще за його діда, як вийшло замирення з Гапонією (Японію дід Круча уперто називав Гапонією, а японців-гапопцями), усі почали палити панські економії. От і вони з дідом запалили у свого

пана і втекли. І так дід Круча (тоді ще Іванко) разом з дідом опинилися аж в Основі, там уже й отаборилися. Батько Іванів з братами та з сестрами на Дальній Схід подалися, десь аж на Амурі опинилися, а він з дідом залишився. Коли все трохи вщухло, до діда і Івана переїхала баба.

"А коли ж уже про щуку, діду? Про Сіркову?" – Гордій Іванович до діда. А дід Круча далі розповідає. Якось він з дідом поплив у річку в Басанку. У Дідовому лимані в них ятері стояли. Так вони потрусять ятері, а тоді й балуються на щук у Басанці, на живця. Щук вони тоді ловили на живця багато. І трапилась така щука, що коли Іван тягнув, опинився у воді. Дід кинувся рятувати його. Добре, що нагодився Микита Пувичка. Разом і витягли щуку, як теля завбільшки. Три пуди й фунт! Голова, ну не менше, як у корови, тільки безрога. Ночви ікри з неї випустили...

"А звідки видно, що вона Сіркова?" – запитав Гордій Іванович. Дід Круча сказав, що в щуки на лобі впоперек була ніби літера "С". Сірко, значить... Мічена. Не дуже ми вірили дідові.

"Великі, – сам собі я подумав, – щуки бувають на світі! Три пуди й фунт! Історичні щуки!"

* * *

При нас дід Круча великої щуки ні разу не впіймав. Побило всі того літа щучачі рекорди одно симпатичне подружжя спортсменів, немолодих уже людей, Валентини Василівни та Гаврила Івановича. Скільки ж вони щук поперетягали! Та яких, до десятка кілограмів бували. І знаєте, на що? На доріжку! На блешню! Гаврило Іванович сідав на весла, а Валентина Василівна з доріжкою. Виїздили вони двічі на день: уранці й увечері. Як виїдуть, обов'язково мінімум з пів десятка щук і є!

Є ще один дуже оригінальний спосіб ловити щуки. Ви пливете понад берегом човном і пильно вдивляєтеся. Раптом бачите: стоїть під берегом величезна щука, мордою до очерету, видно, що вона якось важко дихає, а з рота в неї щось стирчить. Під'їздите потихеньку, щука не тікає. Ви її підсакою – рраз! – в човен. І бачите: щука вхопила великого судака і ніяк проковтнути не може! От у вас одразу і щука є, і судак!

Ловіть щуку яким завгодно способом, який вам найбільше до душі припадає на здоров'я вам! Чи ловив я великі щуки-монстри? Не ловив! А так – щученята, щупаченята, щупачки, щупелята, – такі траплялись! Брехати не буду!

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу